

Advent - Primer diumenge

[Is 2,1-5](#)

[Rm 13, 11-14a](#)

[Mt 24, 37-44](#)

1) Ens trobem, un any més, en l'inici de l'Advent. Què ràpid passa el temps! En efecte, després de l'estiu, ens hem posat en marxa amb les diverses activitats 'ordinàries', amb el frenètic ritme del dia a dia... Quan ens trobem, doncs, en aquest dia a dia, ens és bo de tant en tant que algú ens doni un 'toc', que ens digui: "sigues conscient dels moments que vius, no et deixis portar per la 'grisor' del dia a dia"... De tant en tant convé que algú ens 'despertar' i ens recordi que el dia a dia no és una simple successió de coses sense importància pel fet que les vivim un dia després de l'altre. Avui, la segona lectura i l'Evangeli poden ser aquesta 'veueta' que ens sacsegi per 'despertar-nos': "*germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou dormir; ja és hora d'aixecar-nos*". Paraules molt clares perquè les puguem deixar de banda... És a base de valorar cada instant, d'assaborir-ho i de veure la seva càrrega de sentit i de transcendència, que un viu a fons la vida, la gaudeix, i fa que valgui la pena. Hi ha molta profunditat en la vida 'ordinària' que sovint ens passa desapercebuda. Com diu l'evangeli: "*tothom continuava menjant i bevent... no s'havien adonat de res*". Avui dia es publiquen molts llibres anomenats 'd'autoajuda'. Molts d'ells van en aquesta mateixa línia: remarquen la importància de viure a fons la nostra quotidianitat, perquè fins i tot allò més 'ordinari' està prenyat de riquesa, d'una profunditat que cal descobrir. Potser les lectures de la celebració d'avui ens poden ajudar a 'despertar' d'aquesta 'nyonya letàrgica' en el que possiblement estem després d'aquests mesos de quotidianitat. Potser ens poden ajudar a preguntar-nos si nosaltres també "*no ens adonem de res*", si no sabem veure la riquesa, les llavors petites però prometedores, els signes vius d'esperança i de Regne..., que empapen la nostra realitat. Potser podem preguntar-nos si necessitem algun 'coliri' pels nostres ulls... 2) Efectivament, doncs, hi ha un procés de 'despertar', de 'obrir els ulls' per veure aquesta riquesa de la realitat, una riquesa que fa dir a l'autor del llibre de la Saviesa que "*tu, Senyor, estimes totes les coses, perquè si no, no les hauries creades*"... Però hi ha encara una altra cosa a la que ens conviden les lectures d'avui. Sant Pau deixa anar una frase un tant enigmàtica però que em sembla riquíssima: "*que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor*". Ja sabem que el vestit d'alguna manera configura el que el porta. Un que porta un mono de mecànic, doncs ja sabrem que tindrà la perícia d'arreglar la nostra moto o cotxe; un que porta una bata blanca suposem que ens sabrà guarir o receptar el que calgui; un que porta la toga suposem que dictarà sentències justes... Doncs bé, avui se'ns diu: "*revestiu-vos del Crist*": que sigui Ell qui us configura, qui marca l'estil del vostre fer i també del vostre 'sentir'... Ja sabem, a través del que hem anat contemplant, coneixent i empatitzant amb Jesús, quina és la seva sensibilitat, quina és la seva mirada, quines són les seves opcions de fons, les seves preferències. Potser nosaltres estem convidats avui a 'sintonitzar' amb el nostre Senyor, i a deixar que això ens afecti en la nostra via concreta. Una vida concreta que, com hem dit, és més rica i plena d'oportunitats i de llavors a ajudar a créixer, del que sovint pensem. I potser avui, que comencem l'Advent, podem veure que aquesta sintonia amb el Senyor passa per veure que Ell, essent Déu, se'ns ha manifestat en allò petit, gairebé imperceptible, que és ben vulnerable, que requereix tota la nostra cura: en un nadó nascut en un lloc amagat i senzill. 3) Tant de bo el Senyor avui ens doni ulls per descobrir els tresors petits i amagats de la nostra vida, per veure que el nostre Senyor s'ha manifestat en allò 'petit i amagat', i que això vol dir alguna cosa. I tant de bo que tot això ens il·lumini en la nostra vida.

ETIQUETES

[INICI](#)